

Rigsdagsmanden for Ribe Amts 1ste District har Ordet.

L. Hansen: Det forekommer mig at være et Savn i det foreliggende Lovforslag, at deri ikke indeholdes nogen Bestemmelse om, hvorledes og af hvem den Deel af Kjøbesummen, som ikke bliver indestaaende i de følgende Eiendomme hos Kjøberne eller anvendt til Betaling af den Fideicommissfets Substants paahvilende Gjæld, skal administreres. Det er maaskee forudsat som en Selvefølge, at Administrationen maa paaligge Besidderen af det Lehn eller Stamhuus, hvorfra Afhandelsen er skeet; men, dersom det ikke ved Lov udtrykkeligt fastsættes, at Kjøbesummerne, efterhaanden som de indkomme, kunne indflydes til Forrentning i Statskassen, vil Administrationen kunne blive ikke lidet byrdefuld; thi Enhver, som fra det practiske Liv har nogen Erfaring om Umyndiges og offentlige Midlers Bestyrelse, vil vide, at der er Meget at tagttage ved Udlaan af disse til Private, og at de aarlige Regnskaber skulle documenteres med en stor Deel Beviisligheder. Det kan med Grund formodes, at enhver Kjøber saasnart som muligt vil søge at frigjøre sig for den ved Kjøbet stiftede Gjæld, og at der saaledes Tid efter anden vil indkomme større og mindre Summer. Dersom nu disse skulle anvendes efter de Regler, der gjælde for Udlaan af offentlige Stiftelses Midler, saa vil Administrationen kunne blive besværlig i den Grad, at Lehnsbesidderen kan blive nødt til at lønne en Regnskabsbetjent alene for dette Hvervs Skyld. Efter mit Skjønnende vilde det være ubilligt, at fordre dette af ham, naar alle Baand imellem ham og Godsets Fæstere ere opløste. Jeg troer ogsaa, at Statskassen, saalænge den har en betydelig Gjæld at forrente til 5 pCt., vilde kunne være vel tjent med at modtage faste Indlaan til 4 pCt., for dermed at frigjøre sig for den Gjæld, hvoraf den høiere Rente svares. Idet jeg

fremkommer med disse Bemærkninger, skal jeg blot endnu tilføie, at jeg ved Sagens 2den Behandling agter at stille et Ændringsforslag i den her antydede Retning, saafremt det Udvalg, jeg antager der vil blive nedsat, ikke maatte finde Anledning dertil.

Jesperen: For at forstaae det foreliggende Forslag, ønskede jeg mig gerne oplyst om, hvad Meningen er af de Ord i 1ste Paragraph: „efter truffen Overenskomst med sine Pantecreditorer“. Jeg troede oprindeligt, at disse Ord stode aldeles overflødige og Intet sagde, men da vi under forrige Session havde dette Lovforslag for, hørte jeg, at Forslaget netop blev roest paa Grund af, at disse Ord stode deri. Jeg er derved bragt til at troe, at der er meent Noget dermed, og at man altsaa tilsigter en særegen Art af Indskrænkninger med Hensyn til Pantfattelsen af de Eiendomme, der her er Tale om at sælge. Det er jo Noget, der følger ganske af sig selv, at faste Eiendomme, som ere pantsatte, ikke kunne sælges til Stade for Panthaberne. Det er altsaa ikke det, man her har villet sige; man har villet noget Mere. Man har maaskee villet, at der slet ikke maatte gøres noget Skridt til Forhandling, førend Godseieren godtgjorde, at han med sine Pantecreditorer var kommet paa det Rene; men jeg maa tilstaae, at Saadant forekommer mig aldeles overflødigt, thi det maa være Godseierens egen Sag, hvorledes han vil ordne sig med sine Pantecreditorer, og af den almindelige Lov følger slet ikke, at han ikke kan sælge, uden at have arrangeret sig med dem. Der følger kun af samme, at Pantet bliver usvækket, skjøndt han har solgt det. Jeg veed nu vel, at her er Ingen tilstede, som har hant Deel i at stille Forslaget, men jeg antager, at her ere Folk, som interessere sig for Forslagets Skjebne mere end jeg, og jeg vilde derfor ønske, at saadanne vilde oplyse mig om Meningen af hine Ord.